

گرچه پریم تو شوی سرت آغو شوم کن
تا سحر ز کنار تو جوان بر خیزم
تو میبندد از خاک سر کوی تو من
بجای تلک دور زمان بر خیزم

سر و بال با بنی ایست بشیرین حرکات
که چو حافظ ز سر و جان جهان بر خیزم

عاشق شام از میان چو کیه آغازم
بگریه های غریبانه دقت پر و ازم
عند ایراد وی ای چنین ره بان
کوی سیکه دیگر علم بر افر ازم

چو اشک آمد و بدم گفت روی بر جا
شکایت از که کنم خاکیت غم ازم
بیاد یار کرد و یار اچنان کرم ازم
که از جهان ره در رسم سفر بیند ازم

من از دیار سیم نه از بلا می نیاید
مهیمن بر فغان جز در سان ازم
حذر ز پیری من بجای می کرد
که باز با صحنی فضل عشق می بازم

بجز صبا و فغانم نمی شناسد کس
عزیز من که بجز باد و سیت و مسازم
چو ای منزل یار آب زده کانی تا
صبا یا رسی می ز خاک شیر ازم

زنا چو شدم که صبح می گفت
توبه حافظ خوش ایچ خوش ازم

هر چه پیشتر است دل و ناله او شوم
اگر که یار و یوتو کردم جوان شوم

شکر خدا که هر چه طلب کردم از خدا
ای کلشن جوان بر دولت تو که کن
از سایه تو بسیل باغ جان شوم
در کتب غم تو چنین نکته دان شوم

وز عمر من چه بیکدی زد و پیر از ان شوم
ایمن ز شرف تو آفر زمان شوم
چند آنکه این چنین بود اچنان شوم
با جام می جام دل دوستان شوم

در شاه راه دولت سر به نجات
از روز بر دلم در معنی شوده شد
گر سالکان در که پیر معان شوم

دو چشم تو دیدم ادغایت که حافظ
بار که من بگویم کنایت جان شوم

آنکه بیایان جفا که در چو خاک را هم
من نه آنم که جور از تو تا مل جان شوم
خاک می بوسم و خذر قدمش می آید
چاکر ممتد و بنده دولت تو ازم

درد خالم و در کوی تو ام و تو شست
ترسم ای دولت که بادی بر در نا کام
صوفی صومعه عالم قدیم لبیک
عالیبا در مغفالت حواله کام

دین بر نیخانه محرابم منسیرم میداد
و در آن آینه ارضن نو کرد کام